

Smola kurjega tafa. Orožniki iz Št. Vida pri Stični na Dolenjskem so sporočili ljubljanski policiji, da je nekdo ukradel v vasi Rdeči Kal posestniku Jožefu Štravsu 20 kokoši. Ljubljanska policija je prišla na kolodvoru nekega mesarja, ki je pripehljal z dolenjskim vlakom kokoši in so manjkale samo tri, katere je med vožnjo izgubil. Aretirani trdi, da je kupil kurje blago od nekega kmečkega fanta.

Madžarski potnik okraden. Madžarskemu potniku, ki se je vozil čez naše ozemlje v Italijo, je sunil žepar v brzovlaku 1000 pengő (10.000 Din). Potnik je javil tatvino našim oblastem.

Izpred sodišča.

Obsodba nečloveškega očeta. Pred celjskim sodiščem se je zagovarjal Zakrajšek Ignacij, 26letni posestnik iz Podvrha pri Sevnici, katerega je državno tožilstvo obtožilo, da je v noči na 7. februarja t. l. v Podvrhu v svojem domu stisnil svojega tri mesece starega sina Karola za vrat in ga z zadušenjem usmrtil. Obdolženec dejanje zanika. Priznava pa možnost, da bi bil kriv otrokove smrti v toliko, da je otroka v postelji med spanjem nevede poležal, ali pa da je otroka tiščal z roko ali kako drugače. Njegova žena je namreč bila to noč odsotna in je zato moral oskrbovati otroka sam. Sodni zdravnik izvedenec je izrekel mnenje, da je bil trimesečni otrok lepo zraščan in v kosteh kakor v mišičevju dobro razvit in dobro rejen, tako da je trupelce napravilo vtis popolnoma zdravega, krepkega otroka. Ta otrok je umrl nasilne smrti vsled zadušenja, povzročene s trdim prijemom desne roke s palcem in kazalcem za vrat, na katerem sta se našli na desni in levi strani vrata dve vdolbini, kateri sta preostali kot očitni posledici trdega prijema za vrat z obema prstoma desne roke. Sodišče je spoznalo Zakrajška Ignacija za krivega umora in ga obsodilo na 10 let robije in trajno izgubo častnih pravic.

Sirite „Slov. gospodarja“!

Najstarejši možki
v Slavoniji

Najstarejši Slavončan je 104 letni mizarški mojster Viktor Potočki iz Novske. Starec se je rodil leta 1833 v Radobouju. Njegov oče je tudi dosegel 104 leta, stari oče pa 127 let. Potočki je bil dvakrat oženjen in je ostal brez otrok. Udeležil se je l. 1854. vstaje na Sedmograškem. L. 1859 se je bojeval proti Italijanom pri Solferino in l. 1864 proti Dancem. 1866 pri Kustoci in Pešieri proti Italiji in 1869 je moral proti vstašem v Boki Kotorški. Udeležil se je celo zasedbe Bosne in Hercegovine l. 1878. V svojem dolgem življenju je oprostil zelo mnogo tujincev. Pred kratkim ga je obiskal bivši vajevec iz Krapine, ki ima že osem križev. Potočki je

Grofov jagar.

Povest iz domačih hribov.

Da bi vrnilo izgubljene ovce, so se lotili vneti duhovniki misijonov. S svojim svētniškim zgledom in svojo gorečo besedo so vabili ljudi nazaj v cerkev. Marsikje se je spreobrnila vsa fara, ljudi se je kar trlo okoli spovednic, tolika je bila lakota po božji besedi in po dušnem miru. Družine so se zopet pokristjanile, sovraštvo je ugasnilo, krivično blago so vrnilo, nečistovanje je prenehalo, pijančevanje se je poglelo. Družine so bile zvečer zopet vse doma zbrane pri rožnem vencu, prazniki so se praznovali zopet v cerkvi, ne pa v krčmi, med farani je zavladala krščanska ljubezen.

Žal, da je bilo tako le redkokje. In še tam, kjer je žel misijon take sadove, se je rado obrnilo na staro: misijonarji so na enem kraju fare odšli, na drugem pa se je satan zopet vračal v faro. Čisto udušiti pa satan nikoli ni mogel dobrega semena, ki so ga sveti in goreči misijonarji sejali.

Tisti dan pred Sinsvetmi so prišli popoldne misijonarji v Šmarje. Zvonovi so jih pozdravili in vsa fara jih je sprejela.

Še isti večer je pater Krištof začel misijon.

Pregnan in uničen

ali Kako je *Pečček žmazek* izgubil svoje prebivališče

Slovenska Krajina.

Beltinci. Malo se oglasimo v »Slov. gospodarju«, pa ne mislite, da spimo! Neradi se pred svetom hvalismo, saj pregovor pravi: »Velika hvala, cena mala«, mi pa hočemo ravno narobe, zato se pa neradi poveščujemo pred svetom. Naše Prosvetno društvo se v zadnjem času res močno giblje, posebno še sedaj, ko so dekleta in naši pridni igralci dobili marljivo voditeljico v osebi gđ. Tončke Krabonja. Na praznik sv. Jožefa smo se udeležili skupnega sv. obhajila, popoldne pa smo počastili našega zaščitnika z lepo akademijo. — Kakor smo opazili, so naši slavni JNSarji in mačkoveci začeli plesti za bodoče volitve sračje gnezdo. Ne vemo, če jim bo uspelo. — Cvetni teden so naši ljudje kar zijali

od začudenja, ko so opazili lepake, ki so vabili na »Pasijone«, katerega je priredil naš Sokol! Poglejte, kako so se poboljšali!

Sv. Jurij v Slov. krajini. »Slov. gospodar« se tudi po naši župniji lepo širi. Samo pri enem širitelju je v par mesecih narasel za 21 komadov. Poleg »Slovenskega gospodarja« se lepo širi tudi drugo katoliško časopisje. Tudi »Nedelja«, ki se prodaja pri cerkvi, dobiva redne odjemalce. Skoraj vsako nedeljo se je prodalo po 25 komadov. Naše ljudstvo zelo rado čita. Ko bi bile razmere boljše, bi se seveda tudi tukaj znatno zboljšalo. — Mohorjani! Zadnji čas je, da se prijavite! Letos nas je že malo več!

Štiri pogoreli. V Farkaševcih pri Dol. Lendavi so v noči zgorele štiri domačije. Goreti je pričela streha gospodarskega poslopja posest-

Govoril je o namenu človeškega življenja in povedal tole zgodbo:

Nekega laškega trgovca so ujeli morski razbojniki in ga prodali Turkom za sužnja. Strašno je trpel. Ali hujše od vsega trpljenja mu je bilo hrepenenje po ženi in otrokih.

Tedaj je uzrl beneško ladjo v pristanu. Na srečo se je mogel z laškimi mornarji zmeniti; ti so mu obljubili, da ga vzamejo s seboj, če pride pravi čas v pristan. Ko je napočil tisti dan, ki so mu ga rekli, je res srečno ušel gospodarju. Da bi ga kdo na poti k morju ne zadržal, je šel po ovinkih, pa se je v mestu izgubil. Nazadnje je le prišel do morja. Toda na bregu je bil visok zid in do pristanišča je bilo še več ko tisoč korakov. In prepozno je bilo! Pravkar so dvignili sidro in ladja se je že sukala in odhajala. Prepozno! Ubogi mož se je sesedel, zaihtel je in vpil in se valjal po tleh. —

»In vendar,« je pater nadaljeval, »in vendar ni smel obupati! Morda pride druga domača ladja; morda bo tedaj bolj srečen. Ali pa bodo ti mornarji njegovi ženi sporočili, kje je, in mu bo poslala denar, da se odkupi. Tako se je res tudi zgodilo. Toda čeprav bi bil moral vse življenje ostati suženj, eno upanje bi mu bilo zmeraj ostalo, eno, najslajše, najlepše upanje: upanje na svobodo in srečo v večni, v nebeški domovini... Kdor pa ladjo v to domovino zamudi in zgreši, ta je zamudil in zgrešil vse.«

V naslednjih besedah je razgrnil pater vso bedo

nika Štefana Toplak. Radi močnega vetra so bila kmalu v objemu plamenov sosedna poslopja posestnic Ane Raj, Marije Denša ter posestnika Franca Horvat. Skupna škoda znaša 120 tisoč Din. Pri gašenju, katerega se je udeležilo devet gasilskih čet, sta dobila hude opekline Toplakov sin Jožef in posestnica Marija Denša.

Prijeti vlomilci. Orožniki iz Slatina Radenci so izsledili vlomilsko družbo, ki ima v zadnjem času na vesti celo vrsto vlomov. Tolpa je ob-

stojala iz ciganov iz Vanče vasi in ji je načeloval Janoš Šarkezi, ki je izdal tudi imena ostalih članov. Nekoliko poprej je bil prijet v Soboti cigan Milan Horvat, ki je sodeloval pri vlomih Šarkezijske družbe, katero so predali v zapore mariborskega okrožnega sodišča. Med drugim so vlomili sedaj zaprti cigani v stanovanje upravitelja slatine Antona Jelen v Boracovi. Odnegli so mu ročno blagajno s petimi furji, dve puški in več obleke ter ga oškodovali za 12 jurjev.

Sv. Venčesl pri Slov. Bistrici. Narodna knjižnica priredi v nedeljo dne 4. aprila, popoldne ob treh, v tukajšnji osnovni šoli Jurčičevo igro: »Tihotapec«. Vsi iskreno vabljeni!

Cadram. Naše Katoliško prosvetno društvo si je v svesti svoje velike naloge, ki jo mora vršiti med ljudstvom, osobito med mladino. K temu plemenitemu smotru sodelujejo z vzgledno požrtvovalnostjo najboljše prosvetne sile tega kraja. Na Jožefovo je društvo obhajalo katoliški prosvetni praznik. Cerkevni govor je imel predsednik Prosvetne zveze g. dr. Hohnjec. Vsi člani in članice Prosvetnega društva so pristopili k mizi Gospodovi ter prejeli sv. obhajilo. Mogočen vtis na ljudstvo je napravilo zborno ljudsko petje, ki so ga prav lepo proizvajali člani in članice društva. Popoldne je društvo vprizorilo v Katoliškem prosvetnem domu lepo, učinkovito delujočo versko igro: »Zalostna Mati božja« v režiji gospe učiteljice Anke Majerič, ki je vprav izvrstno podala naslovno vlogo. Tudi ostale vloge so bile v prav dobrih rokah. Pred igro je g. duhovni svetnik Franc Hohnjec v poljudno-nazorni besedi raztolmačil vsebino igre. Vprizoritev, ki je napravila na občinstvo globok vtis, se je na cvetno nedeljo ponovila. Ob tej priliki so nas tudi obiskali zastopniki sosednjih prosvetnih društev, za kar jim bodi hvala!

Sv. Jurij ob južni žel. Fantovska kongregacija je na Jožefovo priredila svojo akademijo z moderno igro »Podrti križ«. Izpovedala je vero v svoje ideale vero in lepo нравno življenje, ki jih ubija sedanji moderni duh časa in njegova vzgoja. V pretresljivih prizorih nam igra kaže sile, ki so na delu, da poteptajo vse svetinje, ki so bile krščanskemu ljudstvu drage in da omajajo temelje narodovega zdravja. Pod pretezo, da jih hočejo osvoboditi starih »suzenjskih vez«, ki kristjane vežejo na vero, Cerkev in duhovnika, se spravijo celo nad križ in ga poderejo! Je to jasna slika sedanjega boja ter sovražstva proti krščanstvu. In kakšen je uspeh njihovega dela? Nesloga, poboj in družinske žalostje! »Po njih delih jih boste spoznali.« Naj bi take igre ljudi vzgajale in odpirale njihove oči resnici!

**Zahtevajte povsod
»Slovenskega gospodarja«!**

DRUŠTVENE VESTI

TAKSNA PROSTOST.

Izprememba v finančnem zakonu, za katero je Prosvetna zveza v Ljubljani prosila že dve leti, je končno uspela. Izpremenjena je pripomba 4, točka 4, k § 99a takole: Za cerkvene koncerte, javne vežbe sokolskih društev, koncerte in umetniške prireditve domačih pevskih zborov, kakor tudi gledališke predstave, prosvetni večeri, predavanja in koncerti domačih prosvetnih društev so pod pogojem, da se vse te prireditve vršijo brez plesa, takse proste. Ta uredba bo gotovo dobrodošla vsem društvom, ker ne bo treba rabiti za društvene prireditve državnih vstopnic, za katere so morali doslej plačevati 20%. — V imenu 246 prosvetnih društev se iskreno zahvaljujemo gg. ministroma dr. Kreku in dr. Korošcu za to uslugo!

Naše prosvetne organizacije bodo s tem prihranile letno vsaj 500.000 Din. Borba za to se je vodila od leta 1924 dalje. Ob času režima, ko so bili slovenski ministri v polni moči, se ni posrečilo niti nasprotnim organizacijam doseči te ugodnosti. Zopet dokaz, kdo ima srečo za našo slovensko prosveto!

Sv. Ana v Slov. goricah. Katoliško prosvetno društvo priredi na belo nedeljo 4. aprila zanimivo sodobno igro »Križ in sovjetska zvezda«, drama v štirih dejanjih. Začetek ob treh popoldne. Število naročnikov »Slovenskega gospodarja« v župniji je letos naraslo na 198.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Prosvetno društvo »Edinost« priredi na belo nedeljo dne 4. aprila popoldne po večernicah Redensko igro »Za grunt«. Iskreno vabi vse prijatelje društva, domačine in sosede — odbor.

Vurberg. Bela nedelja bo za Vurberžane pomenljiv dan. Katoliško prosvetno društvo slovesno proslavi 30letnico svojega obstoja. Zjutraj ob 9. uri se zberejo člani in članice tega društva in vsi bivši predsedniki ter zastopniki sosednjih društev, katere na tem mestu prav pristočno vabimo k slavnosti v »župnijskem domu«, nakar se vrši simboličen sprevod k cerkvi. Po sv. maši, ki jo bo opravil predsednik Prosvetne zveze v Mariboru g. dr. Josip Hohnjec, se vrši slavnostno zborovanje, v ugodnem času na prostem. Popoldne ob pol štirih in ob 8. uri zvečer pa je krasna prireditev pretresljive novodobne igre »Podrti križ«, ki bo v vsakomur pustila mogočen vtis. Nočna predstava bo radi nočnih prizorov na odru še bolj učinkovita. Zavedno ljudstvo, udeleži se v obilnem številu tega lepega društvenega slavlja! Ne bo ti žal!

Pri neredni stolici,

napihnjenosti črevesja zaradi zagatenja, odvaja naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica zaostanke prebave, nakupičene v črevesju. — V zdravniški praksi se uporablja

FRANZ - JOSEFOVA

naravna grenčica s popolnim uspehom pri moških, ženah in taktisto pri otrocih.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

in obupno revščino duše, ki je zgrešila svoj zadnji, najvišji namen. Za tako dušo ni več nobene rešitve, nobenega upanja — nikdar, nikoli, ne čez tisoč in ne čez milijon let, nikdar več. Pogubljena na vekomaj!

Pridigarja samega je tako prevzelo, da so se mu ulile solze in je na prižnici pokleknil, si z rokami zakril obraz in utihnil; ni mogel več. V natlačeni cerkvi je bila pretresljiva tišina; le tu pa tam je kdo zaihtel ali vzdihnil.

Tam pod stopnicami na kor je stal grofov jagar; klobuk je stlačil v žep, roki je prekrizal. Izbral si je ta kot, da bi ga ljudje čim manj opazili. Mrko je gledal, zobe je stisnil, kakor da hoče pridigarju kljubovati.

Ne, njega pridigar ne bo ujel! Smejati se mora vsem tem milim Jeram, ki jih je pridiga tako prevzela, da se tresejo kakor trepetlika v vetru.

Pa se ni smejal. Niti se mu ni ljubilo, da bi šel po pridigi tja na Fužino, da bi tam zbijal norce in smešil misijon, kakor se je prej namenil. Med zadnjimi je šel iz cerkve in se je na kraju vasi zaril v neki kozolec na prenočišče.

Ko je drugo jutro na vse zgodaj vabilo, se je le težko spet spravil v cerkev; toda besedo je moral držati.

To jutro, bilo je na Sinsveti, je govoril zopet pater Kristof. Besedo je navezal na sinočnjo in pridigal o nameni: človekovem, o Bogu, o božji dobroti.

lepoti in resničnosti, o neskončni božji ljubezni. Opisoval je srečo blaženih, ki dosežejo svoj večni namen in se na vseh vekov večne čase ne morejo in ne bodo mogli navžiti Boga.

Grofov jagar je pazljivo poslušal. Tako o teh resnicah nikoli ni čul, marsikaj mu je bilo čisto novo. O Bogu, gospodu vseh gospodov, kateremu edinemu je treba služiti, doslej ni bog ve kaj vedel. Jel je premišljevali. Odslej ga je radovednost gnala, da je komaj čakal, da je bila spet pridiga. Pater Kristof je v naslednjih govorih govoril o zmotah in ovirah, ki so nam na poti v nebesa; drugi misijonarji pa so kazali, kam vodi greh in upor proti Bogu in koliko nesreč se je iz tega rodilo.

Grofovega jagra je misijon prijel. Vendar se je trdovratno upiral spoznanju. Otepalo se je, branil, jezil sam pri sebi, prišel pa je le k vsaki pridigi; saj je obljubil tako.

Vendar se je čudilo, da je grofov jagar tako pridno hodil v cerkev. Na vseh koncih so si pravili o tem, in kadar je stopil iz cerkve, je prežalo sto oči nanj. Grofovemu jagru to začudenje ni ušlo, toda prezirljivo je pogledal čez ljudi in se za zijala ni zmenil.

Tretji dan misijona sta ga na spodnjem kraju vasi srečala fant in dekle, ki sta bila marljiva člana fužinske ponočnjaške bande. Dekle se je zaničljivo posmehnilo, ko je zagledalo jagra, fant pa se je ponorčeval:

močan in opravlja še vsa mizararska dela.

Zaklad smrti.

Od starega bratranca, ki je umrl v predmestju južnoameriškega mesta Santiago v republiki Čile, je prejel Santos Cleveano zaboj starih pisem. Nekega večera je začel prebirati dokumente in je čital na starem pergamentu zabeleženo, da stoji v ozki ulici ob bregu reke Marocko hiša, v koje kleti je zakopal eden od bojazljivih prednikov svoje zlato. Santos Cleveano je stopil v stik z dobrim prijateljem. Podala sta se na mestno upravo, ki jima je dovolila iskanje, zaklada pod pogojem, da odpade na mesto gotovi del najdenega. Prijatelja sta se podala koj na delo in sta zadela v kleti na

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Vid pri Ptuj. V četrtek 18. marca smo pokopali Lovrenca Mariniča, ki je dočkal lepo starost 81 let. Bil je do zadnjega zelo odločne narave in od vseh spoštovan. V svojem življenju je veliko preživel in zadnje dni je rad pripovedoval, kako božja previdnost vse obrača na dobro, kar je v svojem dolgem življenju velikokrat izkusil. Pogreb je vodil od hiše žalosti v Trnovcih pokopnikov vnuk p. Marjan Gojkošek iz Ptuja. Naj v miru počiva!

Galičija pri Celju. V tiho, veliko prerano gomilo našega gališkega pokopališča smo dne 22. marca položili daleč na okrog znanega Ivana Podvršnika, ljubljenega moža, skrbnega očeta

in gospodarja iz Hramš. V svetovni vojni se je nalezil malarije, iz katere se je potem razvila zahrbitna jetika, katera ga je pred tremi meseci priklenila na bolniško posteljo, s katere ni več vstal. Rajni Ivan je bil v življenju globoko veren mož, skrben oče svojim peterim otrokom. Previden s tolažili sv. vere se je moral v najlepši moški dobi 42 let posloviti od žene, otrok in sorodnikov. Da je bil rajni pri ljudeh priljubljen, o tem je pričal njegov veličasten pogreb. Ker je bil rajni Ivan dolgo let cerkveni pevec, zato mu je ob priliki pogreba zapel naš moški zbor v cerkvi in na pokopališču ganljive žalostinke. Počivaj v miru, dragi Ivan, preostanim naše iskreno sožalje!

Prevalje. Naša gospodarska zadruga se kaj živahno giblje. V nedeljo se je predvajal kulturni film kmetijstva v dverani g. Rozmana, ki je bil zelo dobro obiskan. Pred dnevi je odbor izdal še celo svoj list »Koroški klice« imenovan, ki bo tudi izhajal najmanj štirikrat na leto. Vendar se še najde tu pa tam kakšen kmet, ki z nezaupanjem gleda v to zadrugo in seveda tudi ne pristopi. Lahko mirno trdimo, da je ta naša zadruga, ki je res gospodarska, zgrajena na trdni podlagi, kar nam priča tudi njen odbor, sestojec iz samih trdnih kmetov in razumnih mož. Zadruga nudi vse pridelke po najnižjih dnevnih cenah. Čim več bo članov, tem nižje bodo cene. Vsakemu kmetu priporočamo, da se čimprej zgleda v zadrugi sobi v hiši g. Rozmana in da pristopi!

Vuhred. Tukaj je dne 16. marca obhajala jubilej 25letnega službovanja kot služkinja v Pahernikovi hiši gđc. Liza Pridgar. Dne 16. marca je nastopila službo. Če ji bo pa Bog dal zdravje, si še pa želi obhajati 50letnico v tej službi. Le-

vošlo steno, katero sta prebila in prišla v rov, ki je vodil 3 m pod zemljo, nakar je prenehal. Kopala sta dalje štiri tedne in sta izkopala železni zaboj, v katerem je bila shranjena večja količina zlata in srebra. Mestna uprava je zahtevala svoj delež, čeravno ni bil zaklad tako izdaten, kakor so domnevali prvotno. Najditeljema ni ostalo veliko in sta se sprla. V prepiru je pomagalec pograbil pištolo in je ustrelil Santosa Cleveano. Cleveano je podlegel poškodb, storilca so zaprli. Še le po tej žalostni so preiskali rov še enkrat. Našli so večji zaboj, ki je bil zvrhano poln zlatnikov.

Snež po 100 letih. V Kairi in okolici v Egiptu je padel zadnje

»He, Anza, tebe so pa farji ujeli! Nikoli bi si ne bil verjel, da boš ti, junak, ki si se tako rotil proti misijonarjem, tako letal v cerkev kakor kaka mežnarska duša.«

Jagru je udarila kri v glavo.

»To te še malo ne briga, če se mi ljubi k misijonu,« se je zadržal. »Meni ne bo nihče ukazoval, kam smem in kam ne; najmanj pa taka krota, ki se ji še mleko z brade cedi.«

Prijel je poba okoli pasu in ga zagnal čez plot, da je treščil na kup gnoja. Deklina je zavreščala in zbežala.

Ko se je o tem razvedelo, so bili vsi polni hvale za jagro; odslej si ga tudi nihče ni več upal po strani pogledati zaradi njegovega cerkvanja.

In še druga je bila posledica jagrovega cerkvanja. Fantje in dekleta iz fužinske družbe so jeli, kar jih je bilo šmarskih faranov, tudi v cerkev hoditi, ker jih je jagrov zgled zamikal, in vedno bolj jih je misijon priklenil.

Med tistimi redkimi, ki misijonu niso šli blizu, je bil Tilen, krčmar na Fužini; toda špela, njegova hči, je zahajala k pridigam in neki so celo pravili, da so jo videli, ko se je jokala v cerkvi.

Vedno več je prihajalo ljudi tudi iz sosednjih far, posebno iz Kaple, ki že niso mogli v prepolno cerkev. Tako se je zgodilo, da so morali misijonarji tretji dan pridigati že zunaj na sejmišču pred cerkvijo, kjer so jim postavili prižnico.

Vse naše gospodinje izredno hvalijo odlične vrline 'FAVORIT' cikorije!

394

tudi prebivalstvo od Sv. Barbare in Sv. Ruperta v Slovenskih goricah, saj dan za dnem tisoči to cesto prehodijo in dobro vedo, kakšna nadloga da je blatna Metava ne le za nas, temveč tudi za nje. Sicer pa nam je bila že obljubljena pomoč pri naši težnji za gradnjo ceste skozi Metavo. Tisti, ki so nam pomoč obljubili, naj to ne pozabijo, temveč nas krepko podprejo, da bodo naše želje in pa obljube dejstvo postale. Res da so še nekateri drugi kraji obširne Šent-peterske župnije slabi glede cest in cestnih zvez, a vsak, kdor bo nepristransko premočil naše cestne razmere, bo moral priznati nujnost naših zahtev po gradnji ceste skozi Metavo, da tako dosežemo boljše zveze z Mariborom. Zatorej se naj zaenkrat odločijo vsi drugi načrti in predlogi, in naj se vsi merodajni činitelji pobrigajo od občine naprej, da se bo od št. Petra skozi Metavo vila čimprej nova cesta tja do Zimice. Naši sosede od Sv. Barbare pa se še naj pobrigajo za priključek skozi Zimico do banovinske ceste Sv. Lenart v Slov. goricah — Ptuj. S tem bi ti kraji ogromno pridobili, lažje spravljanje pridelkov zlasti sadja v Maribor, skrajšane cestne zveze, lažji odvoz in dovoz, prihrana na času in na denarju, potem pa še trpljenje, ki ga je imelo ne le prebivalstvo, temveč tudi živina. Kdor pa ne verjame, naj le pride enkrat v Metavo in ko se bo vračal, bo pač moral sam priznati, da to ni Metava, temveč Blatava.

Križevci pri Ljutomeru. (Križevsko pismo.) V nedeljskem »Jutru« se je zaletel znani ljutomerski jugoslovenarski dopisnik v Križevčane in nas zmerjal, da solidne, napredne, ljutomerske nacionaliste venomer žgečkamo enkrat v »Slovincu«, pa zopet v »Slov. gospodarju«, in njim grenimo lepo mirno življenje, da njim že nič več

Četrty dan popoldne pa je bila pridiga, o kateri so govorili ne le vse leto, ampak še čez deset in dvajset let.

Na prižnico je stopil mlad pater, tako bled in suh, da se je šmarčanom na prvi pogled zasmilil; dejali so si, da ne more biti zdrav. V resnici je bil huje bolan, kakor si je sam verjel. Že od rojstva je bil slaboten, na misijonih pa se je še prehladil in zbolel na pljučih, tako da ga je vedno zopet posilil krvav kašelj. V svoji gorečnosti pa se ni zmenil za bolezen in je bil prepričan, da ji bo s trdnjo voljo kos.

Tega popoldne je govoril o strahotah večnega pogubljenja. S tako vnmemo je pridigal, da so se mnogi poslušalci na glas jokali. Toda za njegova pljuča je bilo prehudo govoriti taki množici pod milim nebom. Kašelj ga je posilil in krvava pena mu je stopila na usta. Pridigal pa je dalje, kakor da se ni zgodilo nič. Beli robec je pritiskal na usta, robec pa je vedno bolj in bolj rdel od krvi. Očitno je bilo, da peša, in beseda mu je postajala tiša. Tedaj se je še enkrat vnel in z mogočnim glasom je zaklical verni množici:

»Bratje in sestre v Kristusu! Glejte, moje življenje se nagiblje h kraju! Vem to in gledate me, ko stojim na pragu večnosti. Pred obličjem božjega Sodnika, ki me bo kmalu, prav kmalu poklical predse, vam rečem, da je vse, vse, kar sem vam danes govoril, čista, prava resnica. Vsi se bomo v večnosti zopet videli in tam bom spoznal, ali ste me poslušali in sledili mojim besedam.«

ne diši izvrstna vinska kapljica pri Katiki in Frančeki, in po nešteti vinskih kletah slavnih lotmerških goric. Ogorčen piše, kaj boste Vi, Križevčani, ki še elektrike nimate, pač pa ste srečni posestniki sto let stare šole. Vaša nazadnjaška miselnost je kriva, da je splaval po Muri zaželjeni špital in da se gospodarstvo in kultura v okraju ne moreta tako razmahniti, kakor to želijo napredni, nacionalni ljudje. Lotmerški nacionalisti, kaj pa ste delali tedaj, ko je imela JNS vso oblast in moč v svojih rokah? Ali ste prespali svoj čas omamljeni od sladkega vinca in siti dobrot prišleke zemlje, da se niste oglasili, ko sta bila ministra Pucelj in Kramer, in je v Ljubljani delil milosti ljudski ban dr. Marušič. Stal bi že špital v lepem naprednem jutomeru, ubiti bi bil za vedno klerikalni zmaj in nacionalna misel bi prekvasila vso Mursko polje. Vse mine: Lotmerk, nekdanj nemčurski, je postal jugoslovanski, pa ne bo več dolgo. Postal bo, kar bi moral biti že od nekdanj slovenski!

Sv. Duh v Halozah. Iz tega kraja se pač malo kaj sliši. Pa tudi tukaj živimo ljudje, ki se moramo boriti za kosček kruha. Žalostno je naše stanje in imamo občutek, da smo mi in naši kraji od vseh zapostavljeni. Nihče se ne briga več za nas, ne v oziru šole, še manj pa v naših gospodarskih razmerah, odkar so našo staro občino, ki je bila nad sto let stara, razkosali. Naše ceste so v takšnem stanju, posebno pa dol v Doleni, da ne moremo nikamor, da naša živina prazno, ne da bi kaj vozila, gazi blato do vampov. Apeliramo na vse merodajne činitelje, do banske uprave, da se zavzamejo za nas, da dobimo vsaj v Doleno boljšo cesto, in da nam lažjo tudi našo občino nazaj, da lažje izrazimo svoje težnje, kar sedaj ne moremo. Sedajne občinske uprave nimajo smisla za nas in gledajo vse bolj za svoje centre. — Sedaj pa še nekaj bolj veselega. Končno vendarle enkrat dobi naša lepa cerkva sv. Duha vsaj dva zvona. Težko gre, a šlo bo, upamo, da jih za binkošti dobimo, da ne bo tako žalostno, ker sedaj nimamo nič. Vojna nam jih je pobrala, a ostali je pa počil. Na vsa blaga srca trkamo, od blizu in daleč, naj ne zapirajo vrat, ko se oglasi zbiralec darov zato pri Vas! Ponižno prosimo, darujete kolikor kdo največ more, kajti mi sami ne zmoredemo tega. Posebno pa se obračamo na vse

Pri lenivosti črevesja,
črevesnem katarju, obolenju danke, odstrani naravna

FRANZ - JOSEFOVA
grenčica zapeko dolhjih organov dobro in naglo. Mnogoletne izkušnje uče, da uporaba

FRANZ - JOSEFOVE
vode odlično regulira funkcije črevesja.
Ogl. reg. S. br. 15485/35.

tiste zunanje občane in gospode, ki imate pod zvonom sv. Duha svoje vinograde, s prošnjo: pomagajte nam, darujte nam vsak po svoji moči! Saj bodo tudi Vas pozdravljali, ko bodo zvonili »Zdravo Marijo«, ko boste v svojih vinogradih delali. Saj vidite, kako je to zdaj žalostno, ko imamo popolnoma mutasti zvonik. Vsem tistim pa, ki s svojim klevetanjem ovirajo zbiranje prispevkov, povemo, da kljub temu dobimo zvonove.

Cadram. Na cvetno nedeljo, 21. marca, je bilo po ranem cerkvenem opravilu v Katoliškem prosvetnem domu ustanovno zborovanje Kmečke zveze. V imenu pripravljalnega odbora je spregovoril pozdravne besede Franc Flor. Prof. dr. Hohnjec je v poljudnih besedah obrazložil pomen kmečkega stanu za narod, cerkev in državo, sodobna vprašanja našega kmetijstva in nalogo prave kmečke organizacije. V odbor Kmečke zveze, ki že šteje nad 200 članov, so bili izvoljeni: načelnik Potočnik Ignac, podnačelnik Oblonšek Anton, tajnik Flor Franc, blagajnik Jelen Blaž; odborniki Golčer Anton, Kolar Anton, Kovač Jožef; namestniki Zadek Jožef, Habjan Jožef, Brglez Jožef; preglednika duh. svetnik Hohnjec in župan Ludvik Brglez; zaupniki Rakovnik Jožef, Breznik Leopold, Golčer Anton, Leskovar Avgust, Janež Jožef, Dečar Franc. — Načelnik Kmečke zveze in ob enem načelnik krajevnice organizacije JRZ Ignac Potočnik je bil odlikovan z redom sv. Save 5. stopnje. V nedeljo, 14. marca, mu je g. sreski načelnik Matija Malešič sam izročil odlikovanje ter je pri tej priliki poudaril velike zasluge odlikovane kot vnetega združnega delavca (že dolgo let je predsednik tukajšnje posojilnice) in vztrajnega netovalca. Našem vrlemu pristašu,

delavcem in uglednemu Ignaciju Potočniku naše srčne čestitke!

Spodnje Laže, občina Loče. Naša vas leži v skrajnem jugu sreza Konjice ter je bila l. 1933 združena v eno občino Loče, v kateri so trenutno včlenjene vse bivše samostojne občine Loče, Ziče, Sv. Jernej, Zbelovo in Laže. — Na pobudo agilnega sadjarja iz Spodnjih Laž se je pred približno dvema leti ustanovila v Spodnjih Lažah podružnica Sadjarskega in vrtnarskega društva, ker ima vsa okolica skozi svojo krasno lego, hriboviti teren itd., najboljše pogoje za gojitev one aktivne postavke, katero še more danes naš kmetovalec brezčasne druge konkurence pričakovati, to je: sadjereja. Vse višje oblasti, tako kr. banska uprava v Ljubljani, kakor sresko načelstvo v Konjicah so šle odobru, ki je vzel zadevo temeljito in resno v pretes, vsestransko na roko, in je društvo višjim oblastvom za pokazano mu uvidevanje nad vse hvaležno. Novoustanovljena podružnica v Spod. Lažah je prejela po posredovanju nadzornih oblastev prve pripomočke za uničevanje največjih sadnih škodljivcev, golazni, ki se nabere pod škornjo ter spomladi pride na dan. Podružnica je prejela dve samodelni škropilnici, tudi nam je poklonila kr. banska uprava v Ljubljani 100 kilogramov Arborina, žvepleno-apneno brozgo smo si sami najceneje zvarili, tako da lahko greboj z največjim zaupanjem v uspeh naprej ter lahko gledamo, ako bomo vsi edini, z najboljšim zaupanjem bodočnosti v oko. Podružnica si je stavila v program postavitev sušilnice, kar je za celi rajon obširne občine Loče gotovo velikega pomena.

Vojnik. Na belo nedeljo dne 4. aprila bo imel v osnovni šoli v Vojniku takoj po rani sv. maši hmelnjarski nadzornik g. ing. Dolinar važno predavanje o pravilnem negovanju hmelja. Vabljeni ste vsi hmeljarji, da se tega zanimivega predavanja priznanega strokovnjaka udeležite v obilnem številu!

Vojnik. Občni zbor tukajšnje krajevnice Kmečke zveze se vrši v nedeljo dne 11. aprila, takoj po rani sv. maši v osnovni šoli v Vojniku. Občnega zbora se udeleži tudi načelnik glavnega odbora Kmečke zveze v Ljubljani g. Brodar. Člani, udeležite se tega občnega zbora in pokažite pri tej priliki svojo kmečko zavest!

Nov kašelj ga je jel dušiti, kri je bruhnila iz njega, mladi pater se je zgrudil. Ko so ga nesli s prižnice, so ljudje stokali in od bolesti vpili, vsem je bila na obrazih tegoba bridkega spoznanja o grehu in smrti.

Ta večer je bila okoli spovednic taka stiska ko še nikoli. Vsak si je hotel oprati dušo, vse je hotelo k spovedi. Duhovniki so morali vso noč prebdeti v spovednicah.

Tudi v duši grofovega jagra se je jelo tajati. Pridiga mladega patra in nje pretresljivi konec sta ga tako vznemirila, da se je tudi on res odločil za Boga. Toda pot tja ga je strašila. Saj je bila le ena edina pot, kakor je dejal pater Krištof: pot mimo spovednice.

Se noben človek ni vzbudil v grofovem jagru tolikega spoštovanja kakor pater Krištof. Patrova častitljiva postava, poduhovljeni obraz in posebno očetovska skrbnost so ga mikali; saj Anza očeta nikoli ni poznal. Ali to ga je jezilo, da je pater vedno zopet poudarjal, da je za grešnika zakrament pokore najpotrebnejši. Spoved se je zdela jagru strašna, nekaj, kar za moškega ni in ni. Svoj živ dan še ni bil pri spovedi. Pa je moralo biti le nekaj čudovitih: iti k spovedi in oprati se vsega in iznebiti bremena grešne preteklosti. Videl jih je: ljudi, ki so vreli k spovednicam, kako so se vračali veseli in pomirjeni. Da, celo fantje in dekleta iz njegove to-

varšije na Fužini so prišli in po spovedi so bili videti srečni in zadovoljni, kakor da so prerajeni.

Kljub temu je odlagal spoved od enega dne na drugega. Šesti dan je stal z nekaterimi drugimi možmi pred cerkvijo na sejmišču. Tedaj je prišel pater Krištof mimo njih in jih je prijazno pozdravil. Vsi so spoštljivo odzdravili. Tedaj je pater še enkrat prav posebno prijazno pokimal grofovemu jagru in ga nekaj trenutkov gledal s svojimi svetlimi očmi tako žalostno in presunljivo. Ta pogled je mladega moža vsega spreletel. Zdelo se mu je, da pater že vse ve in da ga pozna do dna duše.

Razburjeno je zbežal ven na polje in taval sem in tja. Hudo je vihralo v njem.

Da, spovedati se hoče!

Toda kako, kako?

Kljub vsem naukom še ni vedel, kako se je treba prav spovedati.

Teh dvomov ga je rešil pater svoj dopoldanski pridigo. Pater je govoril svojo spovedi in je rekel tole: Če je še kdo v ..., ki se doslej še ni spovedal, naj nikar dalje ne odlaš, ker druge poti ni, da najde svoji duši mir! In če je kateri slabo poučen ali pa se sam ne zna pripraviti, naj le kar pride! Vsak spovednik mu bo rad pomagal, da bo lahko opravil dobro spoved.

(Dalje sledi.)

dnj sneg. Mnogi domačini so tokrat prvič videli sneg. Zadnjič je snežilo v Aleksandriji in v Ashefu v Egiptu l. 1835.

Odklej so robci četverokotni?

Mnogi ne vedo, da so morali na Francoskem izdati poseben zakon, da so dobili žepni robci četverokotno obliko. Do 18. stoletja so imeli ti robci vse mogoče oblike, okrogle, jajčaste, trikotne itd. Nekega dne je kraljica Marija Antoaneta izjavila, da je od vseh teh oblik imela najboljšo izkušnje s četverokotnimi. Kmalu potem je dal kralj Ludvik XVI. objaviti dekret, ki je velel: »Žepni robci, ki jih izdeležujejo v kraljevini, morajo biti takšni, da bosta njih dolžine in širine enaki.« To je bilo 2. januarja 1785.